

TEMNÁ POMSTA

Konečně. Po dlouhých hodinách cesty jsem spatřil věž. Věž, kterou jsem tak dlouho hledal. Rozbahněná půda mi ujížděla pod nohama a tím jen prohlubovala mou bolest. Nohy mě už opravdu bolely, byl jsem starý na takové cesty. Utáhl jsem si kapuci těsněji kolem hlavy a pokračoval v cestě. Po pár minutách jsem přišel na vrchol kopce a přede mnou se tyčily, jako neprostupná stráž, masivní kovové dveře. Byly vysoké na pět metrů a měly v sobě krásné ornamenty. V okamžiku, kdy jsem se rukou dotkl těžkého kruhového klepadla, se velká brána otevřela.

„Co tady chceš?“

Ve dveřích stál stařík a podezřívavě mi koukal do očí. Byl oděný v černém rouchu a měl opasek s přezkou ve tvaru dvou naproti sobě ležících trojúhelníků, takže vypadal trochu jako přesýpací hodiny. Kolem starého muže byla jakási aura strachu. Jako by kolem něj poletovaly malé různobarevné částčky a každá z nich se na vás mračila a jen tak zhoršovala tu úzkost a respekt, který stařec svým vzhledem vyvolával.

„Ptal jsem se, co tady chceš?“ Zeptal se znovu majitel věže.

„Přišel jsem vás požádat o pomoc.“

„Já lidem nepomáhám, sbohem“ Otočil se na podpatku a odešel do nitra věže. Dveře se za ním pomalíčku zavíraly, jako by mi ještě dávaly šanci navázat s podivným mužem hovor. Neváhal jsem.

„Počkejte! Něco pro vás mám, bude vás to zajímat“. Dveře se přestaly zavírat. O chvíli později se muž opět vrátil, podíval se na mě a tázavě zvedl obočí. Vytáhl jsem zpod roucha srolovaný svitek a podal jej muži.

„Kde jsi k tomu přišel?“

„Já.“

„Ne, tady ne.“ Poohlédl se po okolí. „Pojď dovnitř, popovídáme si tam.“

Muž se už podruhé otočil a vešel do nitra věže. Dveře se už tentokrát nezavíraly. Poslušně čekaly, až vejdu. Muž ovšem na nic nečekal a jeho kroky zněly stále vzdáleněji. Nechtěl jsem jej ztratit, protože bych ho pak už ve věži nenašel a tak jsem se vydal dovnitř. Vstoupil jsem do věže a masivní vrata se za mnou za doprovodu tichého *cvak* zavřely.

Ocitl jsem se ve vstupní hale. Věž byla stavěna z velkých kamenných kvádrů, byla tam opravdu zima. Na zemi ležel zašlý koberec. Byl velice zaprášený, jako by tam ležel už od počátku věků. Možná byl dříve červený, vlivem prachu se však barva změnila na ponurou šedou. Na stěnách byly uchyceny pochodně a na stropě se lehce kýval kruhový lustr s dvanácti svíčkami. Oheň však nevnášel do místa hřejivou a přívětivou atmosféru, spíše jako by ještě umocňoval strach a beznaděj, jakou vyzařovaly chladné stěny.

„Budeš tam takhle stát ještě dlouho?“ ozval se hlas starce odněkud z dálky.

„Myslel jsem, že jsi přišel z nějakého důvodu, jestli hodláš stát na místě, dost dobře ti na to poslouží i místo tam venku.“ Vstupní dveře se opět otevřely a odkryly venkovní svět. Nyní věž vypadala ještě pochmurněji a cítil jsem nutkání odejít. Touha po pomstě ovšem zvítězila. Rozhodným krokem jsem se vydal hlouběji do věže.

Procházel jsem dlouhou chodbou, na stěnách visely obrazy. Na všech byly nějaké postavy, všechny měly černá roucha a v očích jim zvláštně jiskřilo. Jako by se dívaly přímo na mě. Ignoroval jsem jejich pohledy a pokračoval v chůzi. Po chvíli jsem spatřil onoho starého muže, stál přede dveřmi a čekal na mě. Díval se na mě. Měl v očích stejné jiskření, jako postavy na obrazech. Předtím jsem si ho nevšiml.

„Příště bych prosil trochu rychlejší přesun. Pojď dovnitř.“ Řekl a dveře se otevřely. Vešel jsem do malé kruhové místnosti. Neměla žádná okna. U zdi byl krb, oheň v něm však neplál. Naproti krbu stály dvě malá červená křesla. Na stěnách byly pověšeny trofeje různé lovné zvěře.

„Posaď se“ řekl muž, „Můžeš si dokonce vybrat křeslo“ ušklíbl se. Usadil jsem se tedy do jednoho ze dvou křesel. Muž udělal to samé.

„Tak, co tě sem přivádí? Lidé obvyklé neabsolvují tak dlouhou cestu, aby si sem zašli popovídat.“

„Přišel jsem vás požádat a pomoc. Moje žena je mrtvá. Chci ji zpět. Dočetl jsem se o jistém druhu magie, který ji může přivést zpět.“

„To jsou silná slova, chlapče. Co kdybys mi napřed řekl, kdo jsi, jak se jmenuješ a v čem přesně má spočívat má pomoc?“

„To je dlouhý příběh.“

„Já mám času dost.“ Řekl nenuceně stařík a zabořil se do křesla.

„Lukyře, podívej, myslím, že už to má tu správnou barvu!“ otočil se na mě můj přítel a spolupracovník Goras, mávaje na mě lahvičkou s lektvarem.

„Výborně, to je ono! Zítřka to jen smícháme s tím roztokem z lučních bylin, co jsme si připravili před týdnem. Už musí být hotový. Dneska už končíme, začíná se opravdu docela stmívat“ řekl jsem Gorasovi, odložil jsem pracovní rukavice a natáhl si kabát sytě rudé barvy.

„Dneska máš schůzku s tou ženou, že? Jak že se to jmenovala?“

„Zita, říkám ti to už asi po desáté. Ale mám ještě hodinu čas. Půjdu tě doprovodit domů. Pozdravím Regi, dlouho jsem ji neviděl.“ Řekl Goras, když si zapínal poslední knoflík.

S krásným pocitem, že dnes uvidím mou milovanou ženu o něco dříve a budeme moci spolu strávit krásný večer, jsem zamknul dveře Akademie vědy a magie, na které jsme s Gorasem pracovali už dlouhá léta. Sestoupili jsme po schodech a kráčeli potměnou městskou ulicí. Vál příjemný jarní vánek. Nesmírně jsem si jej užíval, těšil jsem se na něj celou dlouhou zimu. Domů to bylo jen kousek.

„Jak se vlastně Regi má?“ začal konverzaci při chůzi Goras.

„Říkala, že mi dnes musí říct něco důležitého. Tvářila se vážně, až snad ustaraně. Doufám, že to nebude nic závažného.“ Řekl jsem spíš jako věc, která mě tížila na srdci, než jako odpověď na otázku.

„Myslím, že to nebude nic tak hrozného. Jste poctiví lidé, nemáte se čeho obávat.“ Ukončil náš hovor Goras. Chvíli jsme prostě jen mlčky kráčeli městem směrem k domovu. Byl jsem pohroužen do svých myšlenek a nechal jsem nohy, ať mě vedou k prahu. Po nějaké chvíli mě můj přítel zastavil. Podíval jsem se na něj.

„Co se...“

„Pš! Slyším hlasy, poslouchej!“

Poslouchal jsem.

„Schovejte tělo, ať nás tu nikdo nevidí, manžilek se za chvíli vrátí domů.“

Srdce se mi rozbušilo jako o závod. Za rohem byl můj domov. Chtěl jsem se rozběhnout za zdrojem hlasů, ale Gorasova ruka na mém pase mě nepustila.

„To není dobrý nápad. Nepoznáváš ten hlas? To je Tartan, panovník města. Určitě tam není sám.“ Díval se mi do očí. Viděl jsem v nich naše dlouholeté přátelství a důvěru, zároveň však strach a obavy. Přesunul jsem těžiště zpět dozadu a opřel se o stěnu. Čekal jsem. Ani jsem nevěděl na co, ale čekal. Myslel jsem na svou ženu, na Regi. Nic přece neudělala, nemohli ji nic udělat. Byl to absurdní, nesmyslný. Dál jsem čekal. Zaujal mě můj vlastní padající vlas. Moje zrzavá barva už začínala být střídána šedou. Stárl jsem. Jednou to přijde na všechny. Po chvíli mě z mých úvah o vlasech vyrušil Goras.

„Kroky už odezněly, teď už je bezpečné tam jít. Ale prosím, nevrhni se tam jako šílenec, o ničem jsi přece neměl vědět. Ani nevíme, co tam dělali. Třeba je to celé nějaký omyl.“ Jeho oči si myslely něco jiného. Zhluboka jsem se nadechl a vyrazil jsem do ulice s mým domem. Všechno bylo normální a to mě překvapilo. Čekal jsem spoušť, krev na zemi, roztrhané cáry šatů povalující se na zemi. Nic z toho na mě však nečekalo. Vše bylo naprosto normální. Došel jsem ke vstupním dveřím. Byly zavřené, ale odemčené. Zatáhl jsem za kliku a pak ji

vytáhl do původní polohy. Podíval jsem se na Gorase. Ve tváři měl starostlivý výraz. Očima jsem naznačil otázku. Přikývl. Otevřel jsem dveře domů.

Rozhlédl jsem se po místnosti. Spoušť, chaos, nepořádek, rozházené věci po domě. Nic z toho tady na mě nečekalo. Vše bylo normální. Normálnost mě začínala děsit.

„Regi? Regi, jsi tady?“ zavolal jsem na mou ženu. Nic. Jedinou odpovědí mi bylo ticho. Prošel jsem dům. Vše bylo v normálu, až na jednu zásuvku u Regiiny postele. Byla otevřená a všechny věci v ní byly nahrnuté na stranách. Někdo v ní něco hledal. Pak se mi v hlavě ozval Tartanův hlas.

„Schovejte tělo, ať nás tu nikdo nevidí, manžilek se za chvíli vrátí domů.“

Sesunul jsem se podél zdi.

„Oni ji zabili, Gorasi.“ Řekl jsem a se zoufalostí ve tváři jsem se na něj podíval. V jeho výrazu byl soucit. Byl to dobrý přítel, teď jsem jej však nechtěl vidět. Cítil jsem hněv, stoupal mi do hlavy. Sklopil jsem hlavu a zhluboka dýchal. Chtěl jsem se toho tlaku zbavit, ale nešlo to, jako by mi bolest více a více zatemňovala mysl. Znovu jsem se podíval na Gorase.

„Jdi pryč.“

„Cože?“

„Slyšel jsi. Chci být sám. Za chvíli máš rande, tak abys to stihl.“ Řekl jsem s lehoučce rozpoznatelnou našťavaností v hlase. Goras ji musel zaznamenat, daroval mi ještě jeden soucitný pohled smíšený se smutkem, otočil se a odešel z místnosti. Po chvíli jsem slyšel *cvak* vchodových dveří, jak je za sebou zavřel.

Osaměl jsem. Seděl jsem opřený o zeď, oblečený v teplém cestovním kabátu, měsíční svět prosvítal skrz okno. Všude bylo takové ticho. Čekal jsem, kdy se Regi ozve z kuchyně, že mám jít na večeři, pořád jsem tomu nemohl uvěřit. Mozek to pořád nechtěl pochopit. Jen jsem tam seděl a čekal, až se něco stane. Nic se nestalo.

Probudily mě sluneční paprsky dotíravě svítící na můj obličej. Celou noc jsem sice prospal, ale vůbec jsem se necítil odpočatý. Měl jsem noční můry. Slyšel jsem ve snu Tartanův příkaz, aby rychle odklidili tělo. Pak se mi zjevila věž. Bydlel v ní starý mocný muž. Byl oděn v černém rouchu. Nikdy jsem ho neviděl a nevěděl jsem, co to znamená. Zvedl jsem se z podlahy, sundal ze sebe svůj cestovní plášť a pověsil ho na háček v předsíni. V hlavě mi teď kolovalo jediné. Chtěl jsem svou ženu zpátky a bylo mi jedno, jak to udělám. Odebral jsem se do kuchyně, abych našel nějaké jídlo. Pomsta se nejlépe podává s plným žaludkem. Při příchodu do místnosti jsem nadskočil úlekem. Na židli tam seděl Goras. Nechtěl jsem jej teď vidět ani s ním mluvit. Jelikož se ale nacházel v mé kuchyni, začal jsem hovor.

„Co tady děláš? Neměl bys být s tvoji včerejší společníci?“

„Nebyl jsem s ní. Vrátil jsem se sem a našel jsem tě spícího na zemi. Divně jsi sebou cukal, měl jsi zlé sny?“ Zeptal se Goras se svým tak častým ustaraným výrazem.

„Zdalo se mi o věži. A o nějakém mágovi. Byl starý a nosil zvláštní černé rouchu.“

„Slyšel jsem o něm. To je Dargoth, nekromant, zahrává si s černou magií. Říká se o něm, že v rámci experimentu na hřbitově vykopal nějaká těla a pokoušel se je oživit.“

Zamyslel jsem se. To bylo přesně to, co jsem potřeboval. Po chvíli se můj host znovu ozval.

„Počkej, snad neuvažuješ nad.. To nemůžeš myslet vážně!“ řekl se značně znechuceným a pohoršeným tónem Goras. Já však byl už rozhodnutý.

„Kde ho najdu? Chci mou Regi zpět a je mi jedno, jak toho docílím. Jsem ochoten obětovat cokoli, ale chci ji zpět. Jestli mi budeš stát v cestě, zabiju tě.“

Můj dlouhodobý přítel seděl na židli a koukal do prázdna. Po chvíli promluvil. Jeho reakce mě překvapila.

„Dobrá. Když to tak chceš. V tom případě už ale nemůžeme být přátelé.“ Pak se zvedl ze židle a majestátně odkráčel z domu, doprovázený hlasitým prásknutím dveří. Zvedl jsem se ze židle a vydal se směrem ke dveřím, nebylo nač čekat. Opět jsem se zahalil do cestovního pláště a vyšel z mého domu.

„Dobrá, takže se jmenuješ Lukyr, jsi mág, kterému zabili ženu, a ty ji chceš zpátky. A o mně ses dozvěděl ze snu. To je všechno moc pěkné, ale řekni mi, jak jsi mě našel?“ slyšel jsem Dargothův hlas zpoza opěrky křesla.

„Věž ve snu stála na kopci a kolem nebylo žádné město, žádná vesnice, žádný živý tvor. Takových míst moc není. Vydal jsem se přibližným směrem a ptal se pobudů a pocestných obchodníků. Z útržků jsem složil celek a teď jsem tady.“

Mág chvíli mlčel, jakoby čerstvé informace vstřebával. Pak se energeticky zvedl z křesla a začal chodit s rukami za zády po místnosti. Nastala porada a chvíli plánování.

„Temná magie je pradávna moc. A věc, kterou se chystáme provést je jedna z nejstarších, nejnebezpečnějších a nejtemnějších odvětví, které v tomto oboru kdy vůbec existovaly. Přivést mrtvé zpět k životu...“ odmlčel se, „je možné. Lze tak však učinit jen a pouze rituálem, u kterého musí být přítomen člověk, který chce mrtvého zpět, člověk, co má být přiveden zpět z druhého břehu věčnosti a člověk, který tam danou osobu poslal. V tomto případě tedy ty, tvoje ženuška a ten váš vládce... Jak že se to jmenoval? Jo, Tartan. Vy tři se musíte nacházet na místě, které se nachází přímo nad našimi hlavami. Pak může být rituál vykonán.“ Dokončil svůj proslov Dargoth a jako znamení, že už žádné proslovy nechystá, se zase usadil do křesla. Předal mi slovo. Teď jsem se tedy zvedl z křesla já a jal se ho.

„Takže Tartan, Regi a já. Nevím, kam dal její tělo, takže jej unesu, přivedu jej sem a budu to jej mučit tak dlouho, dokud mi to neřekne.“

Z Dargothových rukou vyšlehl pás magické energie a po chvíli se mu v nich objevil šálek čaje. Asi si moji řeč užíval.

„Nemáš tu náhodou někde nějaké staré vězení nebo mučírnu? Ať mám toho vraha kam dát, než se vrátím s Regi.“

„Jo, dole je vězení. Jsou tam nějaké cely, řetězy, můžeš to použít všechno, jak chceš.“ Řekl mág a usrkl si čaje. Fakt, že za pár minut pár pater pod jeho domovem bude přikovaný vysoce vážený vládce města, ho asi nijak nevzrušoval.

„Počkej, něco pro tebe mám. Teleportační svitek, jsou teď docela v módě. Ať se tu s tím chlapem nemusíš vláčet na zádech. Jak s ním skončíš, zajdi za mnou, dám ti ještě jeden.“ Na chvíli se odmlčel, „No, radši ti ho dám teď. Jak budeš mít svou ženu, zajdi za mnou, promluvíme si.“

„Fajn.“ Odvětil jsem, vzal si od něj srolované pergameny a zastrčil je za opasek. Pak jsem se teleportoval do města.

Teleportace je možná pouze s příslušnými svitky nebo kameny. Ty mohou používat všichni. Ovšem mágové mají zvláštní schopnost se teleportovat domů. Když novic plní závěrečné zkoušky, tak tuto dovednost získá. Bohužel se s tím pojí pravidla, že novic v době závěrečných zkoušek musí být dospělý muž s vlastním domem a pokud se přestěhuje, tak o tuto jedinečnou schopnost přijde. Žádný mág se sice ještě od dob svých zkoušek nikdy nepřestěhoval, takže nikdo neví, kdo na to přišel a jestli to je vůbec pravda, ale zatím se taky nenašel nikdo, kdo by to vyzkoušel.

Objevil jsem se v mém domě a hned jsem rázně vyrazil ven. Jelikož jsem nechtěl, aby mě někdo poznal, zahalil jsem obličej kápí, co nejvíce to šlo a vydal se směrem k Tartanově domu. Byla už tma a moc občanů už venku nebylo. Po chvíli chůze městem jsem, stále nezpozorován, došel k velitelovu domu. Byla to veliká mnohopatrová vila obestavěná vysokou zdí a u vchodu hlídal strážný. Rozhlédl jsem se kolem. Kromě nás dvou se kolem domu nikdo nenacházel. Přišel jsem tedy k muži hlídajícímu dům.

„Hej, kdo jste a co tu chcete? Už ani krok!“ řekl strážný a hned zbystřil. Odlepil jsem oči ze země a podíval se na muže. Ihned mě poznal. Zbělal, zorničky se mu zvětšily a dech se mu

zrychlil. Měl ze mě strach. Stál tam jen on, kopím vyzbrojený muž, proti mně, mocnému mágovi. Užíval jsem si ten pocit. Byl to jeden z těch mužů, co stáli za vraždou mé ženy. Nasával jsem mou převahu plnými doušky a v duchu se smál jeho bezmocnosti. Bylo na čase to ukončit, musel jsem jít dál. Mávl jsem rukou a strážcovy kopí se mu vysmeklo z ruky a letělo směrem ke mně. Zastavilo se půl metru přede mnou a čekalo na další rozkazy. Strážný byl jako přikovaný k zemi, nemohl se strachy hnout ani vydat hlásku. Vrhл jsem na vyděšeného muže vítězoslavný úsměv, silou mysli jsem naklonil kopí hrotem přímo na jeho hrud' a vyslal jej směrem k němu. Kopí se zabodlo do strážcovy hrudi a muž se skácel na zem. Překročil jsem jeho bezvládné tělo a za svitu měsíce se vydal do Tartanovy vily.

Rozrazil jsem vstupní dveře a ocitl se ve vstupní hale. Byla to dlouhá chodba s dlouhým modrým kobercem, který ležel od vstupních dveří až po dveře na druhém konci místnosti. Po stranách byly dveře, na každé straně jich bylo šest. Místa mezi dveřmi vyplňovaly busty předchozích generací panovníků města. Jelikož už jsem ve vile jednou byl, věděl jsem přesně, kam jít. Kráčel jsem po modrém koberci a myslel jsem na jediné. Na pomstu. Sešel jsem z koberce a otevřel třetí dveře nalevo. Octl jsem se v Tartanově ložnici. Spal opravdu tvrdě, neslyšel nic z mého počínání. Přišel jsem k jeho posteli, vytáhl z opasku jeden ze svitků teleportace, co mi dal Dargoth a pevně jej sevřel v ruce. Druhou rukou jsem chytil Tartana za ruku. Zhluboka jsem se nadechl a vydechl. První teleportace na nové místo je vždy těžší, než všechny následující. A ještě s člověkem, který ji měl absolvovat se mnou.

Otevřel jsem oči. Teleportace byla úspěšná a Tartan kupodivu stále spal. Nacházeli jsme se ve věžní mučírně, v nejspodnějším patře věže. Nebyla tu žádná okna, takže se sem nedostalo žádné sluneční světlo. Možná, že místnost byla v podzemí, protože tu bylo opravdu chladno. Zdrojem světla zde byla jedna jediná pochodeň. Zajatec se začal probouzet. Dovlekl jsem ho po zemi k nejbližším okovům. Postavil jej podél stěny a ruce mu zamkl do těžkých ocelových okovů na stěnách.

„Tak, teď mi řekneš, kde je moje žena, ty parchante“ Cítil jsem, že moje vnitřní zloba a vztek začínají pomaličku vybublávat na povrch. Porozhlédl jsem se a spatřil spoustu mučících nástrojů a pomůcek. Tohle nebude pěkné. Zmatený Tartan byl už dokonale probuzený.

„Co se to sakra.. To jsi ty! Ten mág! Jak ses...“ začal větu, já na to ale neměl náladu.

„Ptal jsem se, kde je moje žena, ty šmejde!“ Zkusil jsem to znovu relativně po dobrém.

„Ha, to si myslíš, že ti to řeknu na požádání? Však počkej, mí lidé mě tu za chvíli najdou a ty z toho nevyvázneš živý!“ snažil se vyhrožovat Tartan. Vzhledem k tomu, že jsme byli ve věži na míle vzdálené od města, odkud jsem Tartana unesl, vzhledem k tomu, že jsem doslova cítil strach v jeho slovech, i když se jej snažil zakrýt, jak nejlépe uměl a vzhledem k tomu, že přede mnou stál v pyžamu pevně připoutaný ke zdi, mi moc strachu nenahnal. Usoudil jsem však, že nemá cenu se s ním takto bavit a bude potřeba přejít na jinou úroveň. Obrátil jsem se k vězni zády a porozhlédl se po místnosti. Zaslechl jsem Tartanovo klepání zubama. Musela mu být opravdu zima. Usmál jsem se a vydal se pro pochodeň. Sejmul jsem ji z držáku a namířil si to s ní přímo k připoutanému muži.

„Hej, co to. Co to děláš?“ už se ani nesnažil zakrývat vyděšení v jeho hlase. Blížil jsem se s pochodní v ruce stále blíž a slyšel jsem, jak se mu zrychluje dech. Došel jsem k němu a vrazil mu hořící pochodeň do břicha. Začal řvát a snažil se bolesti uhnout. Marně. Okovy držely pevně. Jeho křik se rozléhal po místnosti, odrážel se zpět a tvořil ozvěnu. Znělo to, jak by v mučírně křičelo pět mužů. Po asi deseti vteřinách jsem pochodeň oddálil od jeho břicha a zkusil to znovu.

„Kde je Regi?“ zeptal jsem se stále ještě relativně klidným hlasem. Bohužel, tedy alespoň bohužel pro něj, Tartan stále odmítal spolupracovat.

„Já vím, o co ti jde. Chceš mě obětovat a vrátit ji zpět. Nevíš ale, kde ji máš hledat. A to vím jen já a můj strážný, který dnes v noci hlídá můj dům. Nikdy se to nedozvíš!“ řekl Tartan a zbědovaně si prohlížel velkou popáleninu na jeho břicho.

„Tvůj strážný je mrtvý.“ Řekl jsem, abych Tartana zastrašil a v duchu jsem se proklínal, že jsem zabil člověka, ze kterého bych onu informaci asi dostal rychleji. Vězeň to z mého pohledu asi vyčetl.

„Zabil jsi jediného člověka, který ti to mohl říct“ zasmál se. Abych jej umlčel, zaryl jsem mu pochodeň do jeho pravé tváře a sledoval, jak se mu škvaří kůže. Pak pochodeň najednou zhasla. V místnosti nastala absolutní tma a pro mě to byl okamžik, kdy můj vztek dosáhl svého vrcholu.

Hlasitým tlesknutím rukou jsem vyvolal oheň, který zapálil Tartanův oděv. Zmítal se v okovech, křičel na celou věž, ale já nic neudělal. Užíval jsem si to. Po chvíli jsem tleskl podruhé a jeho oděv, stále v plamenech, spadl na zem. Tartan se teď nohama snažil oděv uhasit a zastavit tak žár, který ošlehával jeho nohy, ale marně. Ať dupal a skákal po oděvu sebevíc, stále hořel. Vzal jsem ze stolu hrst hřebíků a hodil je vězni pod nohy. S každým dalším pokusem o uhašení ohně se do jeho chodidel zabodly další hřebíky a způsobovaly muži tak ještě větší utrpení. Pozoroval jsem a čekal jsem. Tartan řval a prosil, abych ho zabil a ukončil tak jeho trápení, já však čekal na něco jiného. Po chvíli jsem se konečně dočkal.

„Fajn, řeknu ti, kde je tvoje žena, ale nech už toho, prosím!“ zařval mezi vším tím prosením. Tleskl jsem potřetí a oheň okamžitě zanikl.

„Poslouchám“

„Je na městském hřbitově. Jsou tam tři budovy, do kterých se dávají zesnulí. Tvá žena je v té největší.“

Já chtěl ovšem vědět víc.

„Proč jsi to udělal? Proč jsi zabil moji ženu? Tak mluv ty svině!“ podíval jsem se na jeho oděv a naznačil tlesknutí.

„Ne! Oheň už ne! Ona měla nějaké dokumenty o mých...mých vedlejších obchodech, kterých jsem se snažil si trochu přivydělat.“

„Jakých obchodech?“

„Například. Například obchody s otroky.“

„Cože?“ zařval jsem tak hlasitě, že to musel slyšet i Dargoth o několik pater výš, „obchody s otroky? Ty jeden hajzle!“

Dveře do mučírny se otevřely. Stál v nich Dargoth.

„Zaslechl jsem vás tu, tak jsem si řekl, že se stavím.“ Řekl, jako by právě narazil na dva staré známé na pikniku.

„Dargoth, zrovna jsem na odchodu. Za chvíli se vrátím s Regi. Postarej se tady o našeho hosta. Je to fajn chlap, budete si rozumět“ Řekl jsem a podruhé jsem se teleportoval do města.

Otevřel jsem dveře největší hřbitovní budovy. Byl v ní příšerně zatuchlý vzduch. Porozhlédl jsem se po místnosti a spatřil, co jsem hledal. Rakev byla otevřená. Regi v ní ležela, stejně krásná, jako vždy. Musel jsem ji mít zpět, prostě musel. Vytáhl jsem druhý svitek zpoza opasku, chytil ledovou ruku mé ženy a provedl kouzlo.

Objevili jsme se v mučírně. Byl v ní cítit zápach spálených hader, byla však prázdná. Vzal jsem Regi něžně do náruče a vyšel z mučírny ven. Vyšel jsem mnoho pater a zastavil se až v úplnějším. Zde byla rituální místnost.

Byl to velká kruhová prostora bez stěn na vrcholu věže pod širým nebem. Měla tvar pravidelného šestihranu a uprostřed byly dva velké kamenné kvádry, které sloužily jako obětní stoly. Nad hlavami nám svítila obloha. Měsíc byl v úplňku.

Vše už bylo připraveno. Tartan ležel připoután na obětním stole uprostřed místnosti a vedle něj byl připraven druhý stůl pro mou ženu. Donesl jsem její bezvládné tělo, položil jej na něj a vrátil se k Dargothovi, který četl nějaký starý spis. Podíval se na mě a dokument mi podal.

„Tohle je kouzelná formule, kterou musíš pronést. Potom se duch vraha oprostí od jeho těla, spolu s ním i duch tvé ženy, která jím byla zabita a vrátí se do jejího těla. Je to však velice riskantní a není zde stoprocentní šance, že budeš úspěšný. Jsí si stále jistý, že to chceš vykonat?“ zeptal se Dargoth a v jeho výraze jsem spatřil upřímnost, snad i obavu.

„Ano, chci. Řekni mi ale, kolikrát se tento rituál nevyvedl?“ Otázal jsem se.

„To někdo neví. O neúspěších nikdo záznamy nevede. Říká se, že tomu, komu se rituál z nějakého důvodu nepovedl, uvidí před očima fialové světlo a pak zemře.“

„Povede se. Já to vím. Budu mít svou ženu zpátky. Dej mi ten pergamen.“

„Ještě mi řekni, odkud jsi získal ten svitek, co jsi mi dal, když jsi za mnou přišel?

„Dostal jsem jej od jednoho pobudy výměnou za nějaké informace.“

„Jak jsi věděl, že mě zaujme a budu s tebou mluvit?“

„Nevěděl. Dáš mi už ten svitek?“

Dargoth mi dal svitek a ustoupil do ústraní. Já jsem naopak přistoupil k oltářům. Tartan, připoutaný, sebou zmítal a snažil se vyprostit. Marně. Vedle něj, jako v hlubokém spánku, ležela Regi. Už brzy tomu mělo být naopak.

Zhluboka jsem se nadechl, roztáhl srolovaný svitek, postavil se před oba oltáře a dal se do čtení. Nad hlavami nám prosvístěl blesk. Země jako by se začala otřásat a Tantal na oltáři sebou začal házet a křičet. Začalo pršet. Jak jsem pokračoval ve čtení, nad hlavou nám létalo stále více a více blesků z čistého úplňkového nebe a přelo čím dál tím víc. Nad Tantalem se objevila magická koule. Jako by z něj vysávala veškerou jeho energii. Ječel bolestí, já to ale nevnímám. Poháněný touhou mít svou ženu zpět jsem pokračoval v čtení. Byl jsem v polovině svitku. Tartan se na stole scvrkával a tryskala z něj krev. Za chvíli už na stole nezbylo nic víc než malá tělesná skořápka v kaluži vlastní krve. Jekot utichl. Tantal byl mrtvý, magická koule z něj vysála všechnu energii a pomaličku se přesouvala nad Regiino tělo. Zastavila se nad jejím hrudníkem.

Zbývala třetina svitku. Kvůli dešti se napůl rozmočený svitek stával téměř nečitelný a rozmácel se mi pod rukama, pokračoval jsem však ve čtení. Magická koule se začala zmenšovat a jako nasávala Tantalovu energii do sebe, tak ji teď dávala zpět Regi. Pocítil jsem vzrušení. Za chvíli zase bude živá. Za chvíli s ní zase promluví a obejmou ji, budeme zase spolu. Blesk udeřil do Tantalova obětního stolu a kusy kamene se rozlétly do všech směrů a padaly dolů z věže. Začal foukat silný vítr, už jsem na svitek skoro ani neviděl. Zbývalo přečíst tři řádky. Magickou kouli jsem přes déšť už ani neviděl. Poslední dva řádky textu zbývaly do konce rituálu. Další blesk udeřil na metr ode mě a odštípl další velký kus kamenné podlahy.

Zbýval poslední řádek na přečtení. Zelené světlo magické koule se rozzářilo oslnivým světlem. Muselo být vidět na míle daleko. Záře vycházela z jednoho malinkého bodu a já cítil její sílu. Za pár vteřin bude hotovo.

Zbývalo pár posledních slov, když silný víchř roztrhal rozmočený pergamen přímo v mých rukou a odnesl jej pryč. Zůstaly mi jen dva útržky, které jsem držel mezi palci a ukazováčky. Spadla mi brada. To se nemělo stát. Podíval jsem se na Dargothovým směrem, přes déšť jsem jej však neviděl. Otočil jsem se zpět na zelenou kouli magické energie. Začala tmavnout a měnit se do modra. Nevěděl jsem, co dělat, jen jsem tam stál a pozoroval kouli. Ta pomaličku měnila barvu, až přešla do syté tmavě fialové. Pak všechno ztichlo, déšť ustal a zem se přestala trást. Slyšel jsem jen zběsilý tlukot mého srdce. Stál jsem na místě a čekal jsem, ani jsem nedýchal. Neodvážil jsem se pohnout. Po chvíli koule za ohlušujícího výbuchu explodovala a já spatřil paprsek fialového světla letícího mým směrem.